

AURELI RUIZ

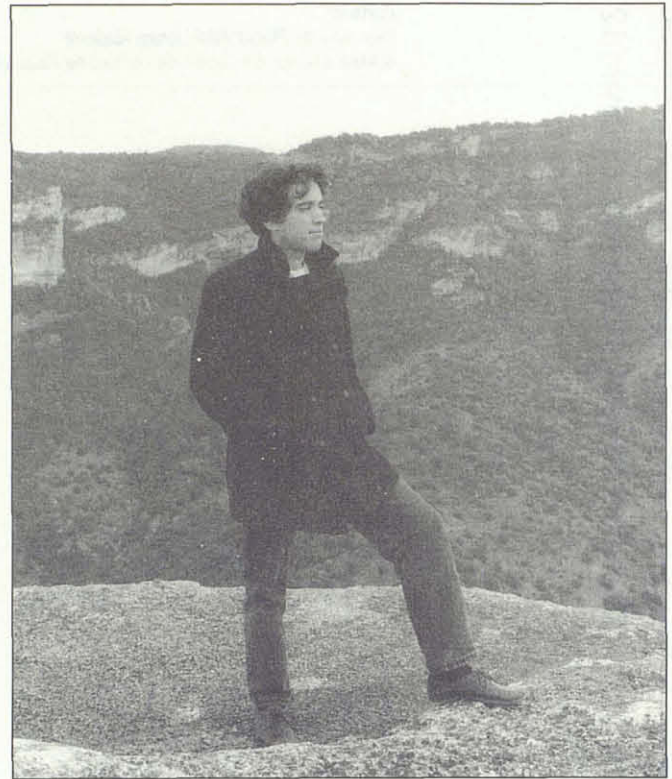
A Jordi Abelló Vilella li han concedit recentment el XV Premi Beca per a Artistes Joves que convoca anualment l'Ajuntament de la nostra ciutat, dins el cartell dels Premis Reus 1994. Tot seguit, us oferim la conversa que hi ha mantingut Aureli Ruiz.

Conversa amb Jordi Abelló

Jordi Abelló no ha passat desapercebut de l'escena artística local; ja s'havia presentat en públic en diverses ocasions. La primera, amb una obra curiosa i força interessant, al XI Saló. Després, les mostres individuals a l'Escola-taller d'Art i a la Sala Telax de Reus van acabar de donar-lo a conèixer i es va poder mesurar la importància d'una obra, encara que deutora d'iconografies i indicis d'altres autors locals, que havia sabut copsar d'una manera particular aquell bagatge. Ara se n'ha deslligat i ha esdevingut propi. Vehement i alhora assenyat, té dues vessants: la pintura i l'arquitectura a través del mitjà fotogràfic. Ambdues obsessions aclaparen l'autor.

En la teva obra presentada al Saló d'Arts Plàstiques i en la proposta del Premi-Beca trobo diferències quant a la manera d'abordar el lloc d'exhibició i recepció de l'obra. A què es deu?

En el cas de *Cartell desplegable*, que havia d'anar dins del catàleg del Premi-Beca, volia donar a la gent un mapa d'escultures. I així l'espectador podria localitzar-les o treure'n similituds amb altres obres d'artista d'anomenada o, simplement, conseqüències de l'estat actual de l'art. A *Conjunt d'exposicions*, volia donar-les a conèixer i que justificassin el meu currículum. Per això vaig presentar un seguit de fotografies documentals. No oblidem que a la fotografia com a objecte se li atribueix una veracitat indubtable.

Quant als llocs fotografiats, uns són molt coneguts i amb una forta càrrega històrica al darrere i altres són completament anònims per a l'espectador.

Com a lloc anònim només hi ha la casa del carrer la Mar de Reus. Els altres són les sales d'exposicions més importants d'arreu de Catalunya. Jo simplement hi he fet una exposició, l'he fotografiada i ara l'he ensenyat. El resultat obtingut eren suficientment potents per donar-los el nom d'exposició. Fixa't, a més, que en totes les exposicions hi ha una limitació d'espai, i en totes un sentit arquitectònic molt fort, encara que els resultats siguin diferents: l'ordenació d'unes caixes (Espai 13 de la Fundació Joan Miró), la divisió de l'espai en inferior i superior (Sala Fortuny del Centre de Lectura), la perforació d'una casa amb bigues formant una doble arquitectura (casa del carrer la Mar).

En unes declaracions molt recents, R.B. Kitaj sostenia que Francis Bacon era un gran immoralista. Sé que algunes de les teves referències pertanyen a aquest creador. La teva proposta és arriscada i, com sabràs, hi ha persones molestes per aquesta actitud. Com analitzaries aquestes inquietuds?

Si algú s'ha molestat pel meu currículum pretesament immoralista trobo que ja he aconseguit alguna cosa. Bacon, al pintar els seus personatges en interiors claustrofòbics, anava en contra de la morat establerta al Regne Unit. Jo, amb aquesta proposta, no he volgut ofendre ningú. Són simplement exposicions com les que es fan arreu. L'única diferència és que en el meu cas no hi ha catàleg ni inauguració. Un altre tema seria la dificultat de poder exposar, que fa que t'interroguis sobre les causes. Així que em vaig preguntar per què no podia exposar allí. La resposta a aquesta pregunta han estat les nou exposicions presentades al Saló. Un altre punt clau seria que aquestes exposicions només les he vist jo. Actualment el que més m'interessa són les arquitectures que generen aquests espais, però en cap moment descarto la forta càrrega irònica que contenen.

Com les feia? Simplement per atzar. Jo, poques coses hi he fet. L'atzar treballava per mi. No he manipulat res i és millor que resti així, com a enigma.

Des dels anteriors treballs que vam poder contemplar a la Sala Telax, quin recorregut has fet?

El temps d'elaboració d'una pintura és diferent. En les obres del Saló i Premi-Beca la immediatesa és un factor important. La pintura és al revés, parteixes amb molt de temps per arribar a una cosa que és presentada després amb immediatesa. Aquest impacte encara no l'he aconseguit i per això continuo pintant. Voldria que els meus quadres tinguessin el mateix impacte que l'aconseguit amb les fotos.

Com compagines, doncs, aquestes dues formes de treballar?

Actualment el problema és tenir dues personalitats. He de dir que, la pintura, la tinc més clandestina. Porto un any treballant des de l'exposició a la Sala Telax. No tinc pressa per mostrar-ho però ha de sorgir l'oportunitat. La pintura necessita silenci i no gaires presses i has de donar a conèixer el teu món en el moment més oportú. Malgrat tot la pintura actualment torna a estar en descrèdit, cosa que fa que poca gent pinti i que els que ho fan estiguin al marge del més nou. La pintura no ha de provocar ni protestar per res. Ha de ser un reflex de la vida. Existir i prou. Esdevenir misteri.

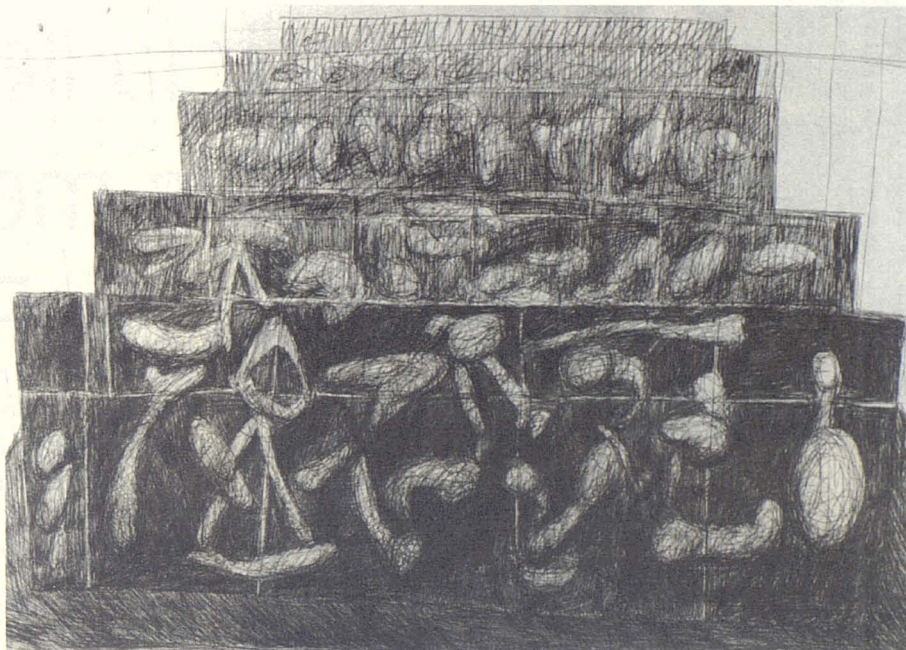
I la relació dels treballs fotogràfics amb l'arquitectura?

Apriori no em plantejo cap esquema. Faig dibuixos arquitectònics com també quadres i fotografies amb un sentit arquitectònic fort. En la pintura construeixo espais i sempre tinc el problema de com aniran les figures que hi posi. Ara treballo en una sèrie inspirada en *El corral de los locos* de Goya que torna a ser un quadre arquitectònic amb quatre parets i una llum que baixa. Sempre he pensat que si la meua pintura estigués bé -que no ho està- seria quan veies el quadre i alhora un dibuix -que torna a ser la immediatesa de la fotografia. El dibuix està molt més pròxim al clic! de la foto que no pas la pintura. Vaig anar a una conferència de l'Enzo Cucci, el vaig conèixer i em va dir: amb un dibuix pots saber ràpidament si la persona que tens al davant és un artista. Penso que els grans dibuixants poden arribar a ser grans pintors.

Com valores, el 1994, aquest retorn a la sociologia pedagògica dels 70 a través dels mitjans emprats als mass-media que sembla ser que arrassen entre els artistes més joves?

Et puc contestar amb una frase del meu pintor preferit: moda. Als 80 quasi tothom pintava, als 90 toca el neo-conceptual a través d'un format escultòric. I amb això m'ataco a mi mateix perquè he presentat aquest tipus d'obra al Saló i al Premi-Beca. Però, quanta pintura s'ha seleccionat últimament en aquest premi? L'art no és qüestió de mitjans ni de tecnologies modernes. Això ho vaig descobrir visitant, als voltants de Sant Sebastià, les pintures rupestres d'Eikain, que són les més importants sobre cavalls. Vaig veure com una persona, onze mil anys abans, estava fent el mateix que jo. Aquella persona no pretenia innovar absolutament res, i avui dia, al veure les seves pintures, el sentim pròxim i *viu*.

conversa

Les seves obres conserven la màgia d'aquella època, van captar alguna cosa del sentit de la vida. Al llarg de la història s'han succeït sensibilitats noves. Però arribar a la innovació per la innovació ha estat la cosa més avorrida que s'ha vist. El que només busca la innovació és converteix en el més imitador de tots. Personalment valoro més la sinceritat en tots els nivells. Funcionarem millor quan la persona aboqui el que té a dins.

Frisos amb figures.
Bolígraf

Saps, hores d'ara, què presentaràs a l'exposició que comporta guanyar el premi?

El jurat va comentar que el meu cartell era una proposta que es podria editar en el futur... Però a mi m'agradaria donar a conèixer la meua pintura i els meus dibuixos. Haig de trobar el lloc idoni per ensenyar-los. •

a

arribar a la innovació per la innovació
ha estat la cosa més avorrida
que s'ha vist